

אכתה קוס ארותי



ונראה מה את יכולה לעשות למעני.
"היות והשנה שנת עשור, ואני במצב רוח לירי, אוכל
לומר לך שזה עתה סיימתי את העשור השני לחיי."

טפשעשרה על סרטיס

אז אני רוצה להגיד לך שאני מצפצפת על הביקורות.
פשוט מצפצפת. יש לי דעה משלי. כולם כתבו ואמרו ש'
חיוך מסויים הוא סרט גרוע או אני רוצה להגיד לך שהם
לא מבינים כלום. בכלל שמתי לב לדבר אחד, כל פעם שיש
איזה סרט על צעירים בגיל שלנו כותבים כל המבקרים
שהוא יופת. חשבתי על זה הרבה והחלטתי שהם פשוט
מקנאים. הם פשוט לא מפרגנים לצעירים וכמובן שהם לא
מבינים אותנו. כל פעם הם אמרים שבזמן שלהם הכל
היה אחרת כאילו שזה מעניין משהו. אנחנו רוצים לחיות
את החיים שלנו נכשיו כמו שהם עכשיו ולא כמו פעם
שהירגו אותי לא אסכים גם ללבוש סראפאן וחולצה רקומה.
אז בחיוך מסויים מתארים לבטים של נערה בגיל שלנו.
אני אומרת לך שכל הזמן ישבתי והבנתי אותה. יש שם
דברים כל כך אמיתיים כמו בחיים! היתה לי לפעמים הרגשה
שאני רואה את עצמי. בכלל אני חושבת שיש לי כשרון
משחק אבל פה יש עתיד לקולנוע? זיתי שמשחקת את
הנערה היא צרפתייה קריסטין קארר. בחיי נורא נחמדה. רק
לא יכולתי כל הזמן להחליט אם היא שמנה או רזה. פעם
היא נראית ככה ופעם ככה אז יש לה חבר קבוע שלומד
אתה יחד באוניברסיטה והיא חושבת שהיא אוהבת אותו
עד שהיא מכירה את הדוד שלו. כזה מבוגר קצת ונומס
ויועד נורא לדבר אל ששים את יודעת איך. אז הוא מוצא
חן בעינייה והיא חן בעיניו והם מחליטים שהם מוכרחים
לחיות שבוע אחד של אושר. מה יש? החיים הם באמת
כל כך קצרים. למה שלא ייהנו? יש לו אשה די נחמדה
גיון פונטיין והיא דווקא אוהבת את הנערה אבל קריסטין
חושבת שמה שהיא לא תראה לא יכאב לה.

אז הם מבלים שבוע נהדר בריביירה ונחמד להם נורא
אבל הם מוכרחים לחזור העירה כי החיים הם לא כל הזמן
משחק. היא חושבת שהיא יכולה לשכוח אותו אבל היא
לא יכולה. את הדוד. אז היא מסתדרת ככה שהיא תוכל
לפגוש אותו בבית הקפה שהוא נמצא שם אחרי העבודה
שלו כל יום. ומה היא רואה? איך שהוא מנשק את היד,
בדיוק כמו לה — לאשה אחרת. היא עושה את עצמה שזה
לא איכפת לה אבל זה דווקא כן. והיא מתחילה לברוח,
וכשראיתי את זה, תיכף אמרתי לרפי: אוטו ידרוס אותה.
ומה את חושבת? בדיוק ככה. אבל הוא מרים אותה ומביא
אותה לבית שלו, אל אשתו. ופה, אני אמרת לך יש רגע
אותה לבית שלו, אל אשתו. ופה, אני אמרת לך יש רגע
נורא דרמטי. הוא מגיע לבית שלו ועומד לפני אשתו כשה-
גדולה היא תיכף הבינה ושתיקה. ומה את חושבת? בעלה
חוזר אליה בסוף כי היא נורא מבינה עניין. איי, תמיד הם
חורגים, אני אומרת לך, תראי את רפי. וקריסטין בינתיים
למדה משהו על החיים.
אבל מה אנחנו עומדות כאן ככה? בואי ניכנס לבית הקפה
הזה. אני מזמינה אותך. כלום, סתם כך. אל תסתכלי עכשיו.
אחר כך כשהוא לא ירגיש. את רואה את האיש הזה עם
החליפה האפורה שעשה לי שלום? הוא נורא נחמד הוא
מכיר של אבי הוא תמיד בא הנה לפני שבוע אמר לי שאני
כבר עלמה גדולה. הוא אמר עלמה ולא נערה או ילדה או
חתיכה כמו שאומרים כל הצעירים הירוקים האלה. וראית
איך שהוא מסתכל עלי?

יפים ביותר ואף בינוניים בשאיפותיהם אבל
מסוגלים להתרגש מחחיות הזקות וכי?
מעניין מה "תחקעי" לי בעד המשפט הזה.
"ישר לעינין. מצאי לי בין קוראיך גבר,
אבל אחד שכבר חגג את יום הולדתו 30
ואפילו מתקרב ל-35 ומשכיל הנהו. מה אני
"אוהבת" כפי שכותבות הקליינטיות שלך,
אודיע למי שיכתוב אלי. איך אני? נדמה לי
שרמותי על כך למעלה. אינני "מוצלחת"
כל כך כפי שמתארות את עצמן הכותבות
אליך, ולפורמה של קפה רוגל אינני מתאימה. אבל לא מתים
ממני, או אולי כן, זה תלוי בזווית ההסתכלות. אני מחכה

נערת השבוע



מה אפשר לעשות? לשוונה כהן אין מזל.
כשרצתה להיות מועמדת למלכת-המים, היתה זרועה עטו'
פה בעטיפה אדירה של גבס.
כשהלכה לפני חודשיים לצבא, רצתה להיות חובשת. כי
במקצועה האזרחי היתה שושנה אחות-ילדים בבית-תינוקות
של ויצ"ו בירושלים. מה עשה צה"ל? ניחסת: שם אותה
במשטרה הצבאית.
זה בטח טוב בשביל המוראל של המס'צדיקים המסכנים,
הזקוקים לזה. כי שושנה היא גבוהה (1.72) ויפה, ויש לה
סיער שחור, ועיניים חומות והיתה אפילו בהשומר הצעיר.
אבל אל תחשבו ששושנה רוצה להיות שוטרת או סוהרת
או משהו כזה אחר שמשתחרר. להיפך. היא רוצה להיות
דוגמנית. מי לא, בעצם?

בדיחת זנועה חדשה ששמעתי השבוע: ידידיו של מסקין
נורא מודאגים לשלומו. הוא קיבל לפתע שגעון-גדלות נורא.
כל הזמן הוא הולך ברחוב וממלמל: "אני יוסי ידן...
אני יוסי ידן..."

נמצאה האבירה

כמה שאני אוהבת להתעסק בזה: "בגליון מס' 1097,
קראתי במדורך על אותו בן מושב, קצין בצנחנים, שאיבד
חתיכה. אומר לך את האמת — שמחתי. כן, פשוט זו היתה
לי הפתעה. כיוון שקיוויתי, במשך כל העת, כי אולי יקרה
משהו, ואפגש שנית עם אותו בחור, כיוון שהוא נשא חן
בעיני, פשוט — הוא הטיפוס שלי. במשך כל זמן הנסיעה
הצבתי בו, ו... כן, אודה בכך, השתי אף במבטיו, ובכך,
ודאי הבנת מדברי, כי זו אני אותה בחורה שאבדה לבן
המושב. אך כדי להיות בטוחה במאה אחוז, כי אכן זהו
אותו בחור שישב מולי, ואני היא אותה הבלונדית עליה
הוא כותב, הייתי מעוניינת מאוד שישלח לי את תמונתו,
ואני מקווה כי אכירו.

אך אף על פי כן אני מקווה וכמעט בטוחה כי אני היא
הנערה שאבדה, והקצין לשעבר הוא אותו בחור שישב מולי
והירבה לקלוט ולשלוח מבטים ללא הרף, היות ותיאור הנערה
תואם מאוד לתיאורי, וכך זמן הנסיעה. אבקשך מאוד מאד
להתקשר אתו בדרך כלשהי ולומר לו כי האבדה נמצאה,
וכי אני מחכה ומצפה למכתבו. הצרה היחידה היא שאיני
גרה בחיפה, ורק במקרה ביקרתי שם, כי ייתכן מאוד שאוי'
תו בחור גר בסביבות העיר.

עד לפני זמן לא רב גרת בקיבוץ, אך עתה אני לומדת
בבית ספר לאחיות בבית החולים קפלן שבחבצלת, ליד
הרחובות... (1102/49).

דא חשוב

מכתבם של (1102/50) הוא כל כך מקורי, שאפילו אינני
יודעת כיצד לנסח אותו. תארו לכן שהם שני חיילים
הרוצים להתקשר עם שתי בנות תל-אביביות. נחמדות, מה
השאלה. ובגיל 17-18. והם לא יתנגדו לקבל תמונות.

לא מתים ממנה

חשבה את עצמה כנראה מאוד אמיצה, כאשר
כתבה אלי:
"בחוג הגרושות שאני שייכת אליו, הובעה הדעה שמדורך
הוא תרמית (פיקציה בלע"ז) ותו לא. החלטתי להיחכח בעצ'
מי. ובכלל, אני אוהבת מאוד לקרוא את מדורך — סתם
אשה סקרנית. יש לי רושם שלא כל הכותבים אליך הם
רק צעירים, יפים ו'גו', מוצלחים! האם אינך מקבלת לפעמים
מכתבים ומשאלות מאנשים שעברו את גיל ה'30', שאינם

... כן, נסיתני, אבל...
אסקוט טעיומה יותנד
טובה יותנד!

הפילטר המאוזן של אסקוט נותן לך גם סינון וגם ארומה
מסיבה זו יותנד ו'ומר אוש'ים עונברי'ם לאסקוט